

Jatko-osa keskeytyneeseen väittelyyn nimettömyydestä ja hyökkäyksestä

Väittely on asian syvällistä käsittelyä kahden tai useamman osapuolen vastakkainasettelun kautta. Joidenkin mielestä väittelyt ovat hajottavia ja niitä pitäisi vältellä, mutta mielestämme niitä täytyy ruokkia. Sillä väittelyn tarkoitus ei ole julistaa voittajaa, jonka eteen kaikkien tulisi polvistua, vaan rikastaa kaikkien tietoisuutta. Väittelyt selkeyttävät ajatuksia. Erilaisten ajatusten selkeä muotoilu ja keskinäinen kilvoittelu (väittely!) valottaa niiden hämäriä nurkkia ja osoittaa heikot

kohdat. Siitä on hyötyä jokaiselle. Se auttaa kaikkia osallistujia hiomaan, korjaamaan tai vahvistamaan omia ajatuksiaan. Siitä on hyötyä myös jokaiselle seuraajalle, jotka voivat valita puolensa tai olla valitsematta.

Anarkistiliikkeen historia on täynnä väittelyitä. Vaikka ne ovat olleet ajoittain tuskallisia, niistä kaikista on ollut hyötyä. Mutta liikkeen historia on myös täynnä väittelyiden puutumista, ajatuksia joita kukaan ei koskaan haastanut ja mikä jätti jokaisen lojumaan alustaviin varmuuksiinsa (tai epäilyksiinsä). Oliko tarpeettomiksi koettujen kiistojen välttelystä hyötyä? Mielestämme ei, päinvastoin, koska väittelyjen välttämällä estettiin myös hedelmällistä keskustelua.

Yksi tällainen vajaaksi jäänyt keskustelu on ollut siinä tulisiko ylivaltaa vastaan kohdistuvassa suorassa toiminnassa käyttää todellisia organisaatioita kuvaavia kirjainlyhenteitä. Meistä tuntuu siltä, että tärkeydestään huolimatta tämä väittely keskeytettiin heti kättelyssä.

Kansainvälisellä tasolla yksi tällainen keskustelunavaus oli vuoden 2011 lopulla julkaistu *Kirje anarkistigalaksille*. Siinä esitettiin perusteluita anonyymiyden puolesta ja kirjainlyhenteitä vastaan. Se perustui insurrektionistiseen näkökulmaan epämuodollisuudesta ja hyökkäyksen moninaisuudesta.

Tasan vuosi myöhemmin, samoihin aikoihin kun Zürichissä järjestettiin kansainvälinen anarkistitapaaminen marraskuussa 2012, Tulisolujen Salaliiton anarkistit jakoivat kirjoitusta, jossa he perustelivat järjestöä kuvaavan kirjainlyhenteen käyttöä ja anonyymiyden välttämistä. Kirjoitus käsitteli myös yleisemmällä tasolla anarkistista interventiota, kuten suhtautumista ”välivaiheen kamppailuihin” tai kaupunkisissiryhmien perustamista. Hyvä. Eri ajatuksista liikkeelle lähteneet osapuolet tekivät omat esityksensä. Väittelyn käynnistämisestä puuttui enää vain näiden eri ajatusten yhteenotto. Tähän liittyen eräät anarkistit laittoivat elokuussa 2013 jakoon kirjoituksensa *Anonyymiys*, jossa he vastaavat kriittisesti Tulisolujen Salaliiton kirjoitukseen.

Kun Meksikossa järjestettiin kansainvälinen anarkistitapaaminen joulukuussa 2013, Tulisolujen Salaliitto laittoi jakoon kirjoituksen ”*Ryhtykäämme vaarallisiksi... Mustan Internationaalien leviämiseksi*”, jossa luku ”FAI, kirjainlyhenteet ja ’anarkistigalaksin’ anonymiteetti” alkaa vihjailen: ”Olemme tietoisia latteasta kiistasta, jonka toverit ja ’toverit’ ovat käynnistäneet FAI:ta vastaan”. Tällainen lähtöoletus kutistaa kaikkien puolesta käytävän väittelyn pelkäksi kiistelyksi jotain osapuolta vastaan. Lisäksi se jakaa väittelyn käynnistämistä yrittävät kahteen leiriin,

tovereihin ja ”tovereihin” (?). Teksti viittaa suoraan esimerkiksi *Kirjeeseen anarkistigalaksille* ja *Anonyymiyteen*. Jälkimmäisen se toteaa olevan ”kirjoitettu poliittisen anonyymiyden kannalta [...] ilman mitään toverillista henkeä”. Väittely olisi voinut syventää ajatuksia ja juurikin välttää kaiken tilan lohkomista helppoihin ”puolesta” ja ”vastaan” -asemiin, mutta meistä tuntuu siltä, että keskustelu loppuu siinä vaiheessa, kun syytökset on tasoa: ”teoreetikot, jotka ei tee mitään”. Voidaan joko olla hiljaa tai jatkaa yksin. Olisimme mielusti voineet jättää edes yrittämästä ruokkia väittelyä, jota – toisin kuin *Anonyymiyden* kirjoittajat luulivat – ilmeisesti ei edes haluta.

Eli jos haluammekin vielä puhua, se johtuu vain siitä, että emme halua lopulta koittavan hiljaisuuden olevan mikään ehdotus. Se olisi virhe, mikä saattaisi hyvinkin tapahtua *näinä pimeinä ja surullisina päivinä*. Tämän takia, ilmeisestä hyödyttömyydestä huolimatta, näemme yhä tarpeelliseksi kirjoittaa jatkokappale nyt jo lakanneeseen väittelyyn. Tämä tulee olemaan viimeinen jatko-osa, vastahakoisesti kirjoitettu, vain osoittamaan lannistumattomuutta.

Mitä Anonyymiydessä oikein sanottiin? Pohjimmiltaan kaksi asiaa. Ensinnäkin, ja tämä sanomis- eikä tärkeysjärjestyksessä, siinä sanottiin nimettömyyden olevan parempi vaihtoehto niin kutsutulta ”taktiselta” kantilta.

Identiteetin pysyvyys antaa oikeusjärjestelmälle lisätilaa kasata syytteitä tovereiden päälle. Sen sijaan, että jätettäisiin poliisien ja tuomareiden kontolle keksiä joku ”järjestö” tukahduttavan speaktaakkelinsa tarpeita varten (kuten anarkismin historian aikana usein on tehty), järjestöidentiteetistä viehättyneet anarkistit menevät tarjoamaan sellaisen heille suoraan ja valmiina. Tukahduttaminen yrittää aina kutistaa kumouksellisuuden yhteen ainoaan järjestöön (todelliseen tai keksittyyn), yhteen ainoaan ryhmään tai jopa muutamaankin yksilöön. Sillä pyritään kaivamaan jakoa niin kutsuttujen ”tekijöiden” ja ”yleisön” välille sekä liimaamaan tuttu autoritaarinen järjestökaavio sen anarkistisen ja vallankumouksellisen kapinallisuuden päälle, joka saa moninaiset ilmenemismuotonsa jännitteistä ja teoista, yhteisyyksistä ja ryhmitymistä, epämuodollisuudesta ja menetelmien sekä hyökkäysten moninaisuudesta. Ne tarvitsevat tätä siksi, että tuomarit eivät tiedä mistään muusta eivätkä voi käsittää hajautuneen ja hallitsemattoman kumouksellisuuden olemassaoloa. He tarvitsevat selvät roolit (johtaja, rahastonhoitaja, strategisti, pomminrakentaja, asemies, kannattaja, sabotööri...) asioiden ymmärtämiseksi, välittämättä siitä miten kaukana ne ovat anarkistisista ja anti-autoritaarisista ajatuksista. Nämä ajatukset lähtevät yksilöstä – yksilöllisestä kyvystä ajatella, toimia ja liittyä yhteen toisten kanssa

taistelussa valtaa vastaan – ja torjuvat yksilön sulauttamisen rakenteisiin, jotka silpovat hänen tahtonsa ja ajatuksensa. Olemme tietenkin varsin hyvin perillä myös siitä, että tukahduttaminen iskee anarkisteihin vaikka he eivät käyttäisi kirjainlyhenteitä, eikä kyse ole alkuunkaan oman toimintansa tai ajatustensa häpeämisestä. Tässä suhteessa kyse on vain siitä kuinka vaikeuttaa tuomareiden työtä ja kuinka näin ollen pitkittää vihollisuuksia, saada ne kestämaan niin että toisille anarkisteille ja kapinallisille aukeaa lisätilaa käydä kamppailuun. Tarkoitamme nimettömällä toiminnalla sellaisia tekoja, joita säästää joko täydellinen hiljaisuus, todella lyhyet tiedotteet ilman kirjainlyhenteitä tai vähintään jatkuvasti vaihtuvat kirjainlyhenteet. Ne eivät helpota tukahduttamista, koska vain teko on selvä, vihollisen täytyy keksiä kaikki muu. Kukaan ei tunnusta, kukaan ei anna lisävihjeitä tekijöiden löytämiseksi. Tällaisia vihjeitä voivat olla esimerkiksi tiedotteissa toistuvat kielelliset ilmaisut, järjestöjen kirjainlyhennelmät ja niin edelleen.

Anonymiys käsitteli näitä asioita *Odyssiasta* ottamallaan lainauksilla. Tulisolujen Salaliitto jätti ne käsittelemättä. He tyytyivät vain toteamaan, että ”pinnallinen tietoisuus on pahempaa kuin tietämättömyys” ja muistuttamaan kuinka ”Polyphemuksen saarelta poistuessaan Odysseus huusi laivaltaan: ’Mi-

nä, Odysseus, sokaisin sinut...”. On karmeaa nähdä jonkun roikkuvan noin pahasti oljenkorsissa. Odysseus tunnusti tekonsa vasta sen *jälkeen*, kun oli poistunut vihollisen saarelta. Siinä vaiheessa hän uskoi olevansa turvassa omassa veneessään (ja toimi, itse asiassa, tovereidensa varoitusten vastaisesti). Toisin sanoen, hän otti vastuun teostaan vasta siinä vaiheessa, kun uskoi sodan kyklooppeja vastaan olevan ohi. Sodan ollessa käynnissä, hän pysyi vaiti.

Mutta jätetään kirjallisuusmyytit nyt sikseen. *Anonyymiuden* toinen huomio oli se, että tasa-arvoisuus on mahdollista vain silloin, kun identiteetit eivät nouse toisten identiteettien yläpuolelle, edes massamedian kautta. Siellä missä ei ole johtajia, ei ole myöskään seuraajia. Missä ei ole julkkiksia, ei ole faneja. Missä kukaan ei nouse esiin, ketään ei työnnetä sivuun. Nimettömyyden pimeydessä kaikki ovat tasa-arvoisia. Mitä järkeä on ottaa tuo yksi askel erilleen toisista valtaa vastaan hyökkäävistä pimeyden kapinallisista?

Meksikon tapaamisen yhteydessä julkaistusta tekstistä voimme lukea, että ”FAI on yksinkertaisesti vain näkymätön yhteisö (sic!), joka kokoaa yhteen halun hyökkäykseen aikakauttamme vastaan”. Mutta miksi halut hyökätä aikaamme vastaan tulisi koota yhteen kolmen kirjaimen rajattuun tilaan eikä koko aakkoston kumouksellisuuteen? Tulisolujen Salalii-

ton anarkistit sanoivat haluavansa erottua vasemmiston perässä juoksevista anarkisteista. Mutta miten joku nimi erottaisi meidät kömpelöistä syndikalisteista ja petollisista kansalaismilitanteista paremmin kuin suoran toiminnan käyttö jatkuvan konfliktin ilmaisu- na eikä pelkkänä epämääräisenä vaihtoehtona? He kirjoittavat myös, että ”teot puhuvat puolestaan tiedotteiden kautta, koska ne ottavat etäisyyttä ’anarkistiseen’ oppositioon, joka saattaa joskus polttaa pankin ’köyhälistön puolesta ja harvainvaltaista kapitalismia vastaan’ voidakseen todistaa tekevänsä ainakin jotain”. Ei, lyhytpinnaisia soluja. Emme astu tällaiseen hämmennykseen. Teot joko puhuvat puolestan tai ne puhuvat tiedotteiden kautta. *Se ei ole sama asia, se ei ole koskaan ollut sama asia.* Heidän mielestään teot puhuvat tiedotteiden kautta. Meidän mielestämme ne puhuvat puolestaan. Tässä on koko asian ydin.

Esimerkkejä ei tarvitse hakea kaukaa. Viime marraskuun ensimmäisenä päivänä joku avasi tulen Kultaisen Aamunkoiton jäseniä kohti Ateenassa. Kaksi kuollutta fasistia. Teko puhui puolestaan. Fasistien kanssa ei keskustella eikä neuvotella eikä demokraattista valtiota pyydetä vetämään rynnäkköjoukko- jaan takaisin. Ei, niitä vastaan taistellaan suoraan, välittömästi, kaikilla soveliaaksi katsotuilla menetelmillä. Tuona päivänä, hyökkäyksen ollessa nimetön, koko maail-

man anarkistit tervehtivät sitä ilolla. Koko maailman kumoukselliset ottivat sen hyvin vastaan. Monet tavalliset ihmiset Kreikassa ja muualla olivat tyytyväisiä siitä. Mitä enää tarvittiin? Millä tavalla Kansan Taistelevien Vallankumousjoukkojen tiedote 16. marraskuuta enää rikastutti tekoa? Ei mitenkään. Tiedote vain heikensi itse tekoa, kun se liitti sen taas yhden vallankumousliikkeen sirpaleryhmän identiteettiin ja ideologiaan. Olisiko sillä ollut mitään väliä, jos asialla olisi ollut KTV:n asemesta GRA tai FLG tai BPC tai BRKJ tai XJT tai ZZPPHQWX? Ei tietenkään olisi ollut. Viime vuonna jotkut toverit osoittivat täsmällisellä iskulla ydinteollisuuden haavoittuvuuden. Teko teki selväksi, että tiettyt ihmiset ovat vastuussa ja heitä vastaan voidaan iskeä. Millä tavalla myöhemmin julkaistu tiedote enää rikastutti itse tekoa? Eikö teko itsessään ollut selkeä, täsmällinen ja asianmukainen?

Kyllä, teot puhuvat puolestaan. Ne eivät tarvitse suureellisia tiedotteita. *Taistelujärjestöt tarvitsevat tiedotteita pakottaakseen hegemoniansa muun liikkeen ylle, saadakseen oman valonsa loistamaan muuta vallankumousgalaksia kirkkaammin. Tullakseen satelliittien ympäröimäksi tähdeksi.*

Sitä voi sanoa, että jos teot pysyvät nimettöinä, niitä voidaan tehdä myös sellaisista syistä mistä ei voi olla samaa mieltä, tarkoituksellis-

tä joita ei voi hyväksyä. Niiden takana voi jopa olla mafia, rikolliset, fasistit tai jopa valtio itse. Näin ollen väärinkäsitysten välttämiseksi, ja koska väkivalta ei selvästikään ole anarkistien ja antiautoritaarien etuoikeus, teoista tulisi ottaa vastuu tiedotteella. Mutta yhteiskuntarauhan demokraattisen hallinnoinnin peilissä, ruumiiden speaktaakkelissa, sanat menettävät aina merkityksensä. Anarkistisia ajatuksia ei voi levittää muuten kuin anarkistisesti, taistelussa itsessään, irrallaan valtion kynsistä. Muussa tapauksessa valta silpoo ne sen mukaan mitä kulloinkin tarvitaan konsensuksen ja kontrollin saavuttamiseksi. Järjestelmällinen asioiden sekoittaminen on tukahduttamisen perusta, jopa tukipilari, mutta sitä ei voi rikkoa tiedotteilla. Sen voi murtaa vain taistelun tiloilla, joissa kapinalliset itse muovaavat sanat ja merkitykset vuoropuheluksi toistensa kanssa, ilman välitteitä ja representaatioita.

Jos anarkistien ehdottamat ja toteuttamat hyökkäykset pyrkivät tuhoamaan ylivallan yksilöt ja rakenteet, keskeinen ulottuvuus on tuhoaminen itsessään. Haluamme vapautta. Se tarkoittaa sitä, että täytyy tuhota kaikki mikä tukehduttaa meitä. Hyvä. Vapaudesta, tai kaaoksesta, vaikka se olisi vain väliaikaista tai hetkellistä, voi kasvaa useita rihmastoja kohti anarkiaa, mutta sieltä voi tulla myös jotain mikä vie kohti paljon ikävämpiä asioita.

Ei pidä harhautua luulemaan, että tiedotteilla on jotain tekemistä asian kanssa. Se riippuu vain siitä millaisia ajatuksia kykenemme tuottaa ja levittämään, siitä ymmärryksestä ja pohdinnasta mitä anarkistit onnistuvat tekemään todellisuudesta, joka muuttuu tai kumoutuu hyökkäyksistä ja kapinoinnista. Sieltä tulee taas kerran sama perustavanlaatuisen pulma: *ajattelu ja dynamiitti*, kuten 1800-luvun lopun anarkistit totesivat. Dynamiitti ei voi korvata ajatuksia, jotka eivät voi korvata dynamiittia. Ne ovat kaksi toisiinsa hyvin läheisesti kietoutuvaa anarkismin ulottuvuutta rapauttamassa autoritaarista yhteiskuntaa, sen ideologioita ja rakenteita, ihmisiä ja arvoja, sosiaalisia suhteita ja kyttä. Näiden kahden ulottuvuuden suhde on *näkökulma*, johon väittelyn tulisi keskittyä. Tätä näkökulman ongelmaa ei voi ratkaista lähettämällä mahtailevia tiedotteita tai pönkittämällä identiteettiä, järjestöä tai logoa. Eikä se hoidu myöskään toistamalla alituisen samoja anarkismin tai individualismin peruslatteuksia.

Tulisolujen Salaliitto ei pidä sellaisista, ”jotka piileskelevät nimettömyyden takana”. He valitsevat nimen ja ”nimi on FAI ja se on meidän ’me’”. Se taas muistuttaa meitä niistä menneisyyden tylsistä anarkistimilitanteista, jotka syyttivät Emile Henryä siitä ettei tämä antautunut pidätettäväksi kuten August Vaillant,

siitä ettei hän halunnut ottaa vastuuta teostaan suoraan tekopaikalla (koska hän halusi jatkaa hyökkäyksiä!). Tulisolujen Salaliitto kehottaa ”jättämään taakse ’anarkistisen’ galaksin teoreetikot, jotka saarnaavat poliittista nimettömyyttä, mutta eivät tee mitään. Koska, jos totta puhutaan, poliittinen nimettömyys ei pohjimmiltaan ole muuta kuin teorioiden taakse kätkeytyä pelkoa tukahduttamisesta.” Se on tietenkin selvää, että nimettömät toverit ovat Tulisolujen Salaliiton ”takana”. Jos mietitään TS:n hinkua juosta eteenpäin, tehdä itsensä näkyväksi, olla äänessä... Mutta että toverit, jotka eivät halunneet laittaa tekosiaan massamedian armoille, jotka haluavat jatkossakin pysyä ”hämärinä yksilöinä toisten hämäreiden yksilöiden seassa”, toimisivat niin vain piilottaakseen oman toimimattomuutensa tai tukahduttamisen pelkonsa? Onko tämä enää mitään muuta kuin noidankehä? Täydellinen argumentti kaiken väittelyn lopettamiseksi: kritiikin esittäjät vain pelkäävät eivätkä tee mitään.

Halua pysyä nimettömänä osoittaa samanaikaisesti sekä kieltäytymistä kaikesta etujoukkoasemasta että yritystä pysyä tukahduttamisen pitkän kouran ulkopuolella vihollisuuksien jatkamiseksi. Se ei tarkoita omien tekojensa häpeilemistä. Eikä hinku tiedottaa teoistaan ole aina ollut olemassa. Vai ”piileksivätkö” Ravachol, Henry, Novatore ja Di Giovanni

kenties nimettömyyden takana? Ei, he vain toimivat. Ilman mitään tarvetta ihaila median peilistä itseään ja identiteettiään. Ja jos näiden anarkistien teot eivät olleet selkeitä tai ymmärrettäviä, niin anarkistiliike kokonaisuudessaan yritti väittelyjen, sanomalehtien, julisteiden ja pamflettien avulla tehdä niistä ymmärrettäviä, koska loppujen lopuksi nuo teot kuuluivat *kaikille*, jotka tunnistivat itsensä anarkistien taistelusta. Tällä tavalla ajattelu ja dynamiitti, anarkismin ulottuvuudet, yrittivät kulkea käsi kädessä taistelun *näkökulman* tilassa. Mutta tosiaan, tämä oli Vanhaa Anarkiaa.

Nykyään kuulemme yhä enemmän puhetta ”Uudesta Anarkiasta”. Sen naurettavuus näkyy jo nimestä itsestään. Jo viime vuosituonnella anarkistit Espanjassa ja Italiassa, Ranskassa ja Argentiinassa, siellä sun täällä... saivat kasvaessaan alituisen kuulla vanhoilta anarkosyndikalistimilitanteilta samaa hokemaa siitä, että ainoat oikeat anarkistit kuuluvat järjestöön nimeltä FAI (Federación Anarquista Ibérica, Federazione Anarchica Italiana, Fédération Anarchiste Française, Federación Obrera Regional Argentina). FAI:n ulkopuolella ei ole pelastusta, pelkkää merkityksettömyyttä. Anarkismin edustuksellisten järjestöjen ulkopuolella ei ole mitään. No niin, tänä päivänä sitten anarkistit eri puolilta maailmaa toittavat kuinka todellisia anar-

kisteja, niitä käytännön tekijäänarkisteja, on vain ne, jotka kuuluvat järjestöön nimeltä... FAI (Federazione Anarchica Informale, Epämuodollinen Anarkistifederaatio). Äärimillään he voivat sietää niitä, jotka suostuvat osaksi Mustaa Internationaalia tai niitä, jotka ”esteettisistä syistä” (kuten Tulisolujen Salaliitto asian esittää) toimivat nimettömästi. Mielestämme tämä Uusi Anarkia ei tunnu ollenkaan uudelta, se vain uusintaa Vanhaa: federaatioita, ohjelmia, julistuksia, tiedotteita, kirjainlyhenteitä ja pöhöttyneitä iskulauseita.

Useat kirjoitukset ovat yrittäneet ja yhä edelleen yrittävät avata väittelyä epämuodollisuudesta. Myös *Kirje anarkistigalaksille* keskittyi tähän. Jaksamme ihmetellä miten joku voi vakavasti yrittää kaupata meille valankumousjärjestöä, pysyvää ja muodollista kirjainlyhennelmää, jäykkää, muuttumatonta ja ennalta määrättyä toimintamenetelmää (tee jotain, kirjoita tiedote ja lähetä sitä ympäriinsä) epämuodollisuutena. Sana viittaa muodollisuuden puuttumiseen, ja jopa sen kaikista yksinkertaisimpien merkitysten pohjalta tuntuu vaikealta kiistää, etteikö kirjainlyhenne ole muodollinen. Joten Epämuodollinen Anarkistifederaatio, Kansainvälinen Vallankumousrintama tai mitkään vastaavat eivät ole *epämuodollisia järjestöjä*. Ongelma ei ole taistelu siitä kuka omistaa sanan ”epämuodollinen”. Meitä ei kiinnosta puolueen

ja sen dogmien rakentaminen, ennaltamäärätyt määrittelyt, jotka ovat aina irrallaan taistelusta ja näin ollen läpeensä loismaisia. Ongelma on sekaannus, joka häiritsee todellista väittelyä. Jos kannattaa pysyvien anarkististen taistelujärjestöjen luomista, sen voi sanoa suoraan ja kaikki anarkistit ymmärtävät. Jos kannattaa syndikalistista lähestymistapaa taisteluun, etenemistä ”askel kerrallaan” ja erävoittojen saavuttamista nykyisyyden parantamiseksi ja ”proletaarisen tietoisuuden” kasvattamiseksi, ei ole mitään järkeä esittää kyseistä lähestymistapaa insurrektionistisena, paitsi jos haluaa vain hämmentää. Epämuodollisuus, ainakin sellaisena kuin olemme sen aina ymmärtäneet, on kieltäytymistä kaikista kiinteistä rakenteista, ohjelmista, ennaltamäärätyistä menetelmistä, leimoista ja edustuksellisuudesta. Epämuodollisuus ja epämuodollinen organisaatio on näin ollen olemassa jatkuvina kokeiluina tovereiden kesken, jotka syventävät suhteitaan ja vastavuoroisesti jakavat hyökkäyksen ja taistelun projekteja. Epämuodollisuudella ei ole perustamisasiakirjaa tai edustajia. Se on olemassa vain anarkistisen taistelun tueksi. Sitä varten, että taistelevat anarkistit voivat tehdä sen mitä haluavat. Tulisolujen Salalieron anarkistit ovat kannanotoissaan sanoneet, että ”FAI ei luonnollisestikaan ole ulossulkeva. Ehdotuksemme ei ole FAI:n määrällinen kasvu. [...] Ehdotuksemme koskee aseistettujen

solujen ja pienryhmien perustamista, jotka muodostavat käytännöllisten anarkistien kansainvälisen verkoston.” Tässä vaiheessa voimme vain kysyä itseltämme, jos ehdotus koskee pienryhmien moninkertaistamista, miksi FAI? Emmekä nyt edes pureudu yksityiskohtaisesti siihen mitä ”solu” tarkoittaa, kun se ainakin historiallisesti viittaa hierarkiaan ja puolueorganisaatioon. Mutta miksi kirjainyhdistelmä tukemaan tällaista ehdotusta? Pienryhmä on nimenomaan yksilöiden kohtaaminen toiminnan todellisessa autonomiassa. Se ei ole suuren ylärakenteen, vielä vähemmän vuosia sitten perustetun ylärakenteen, perusyksikkö. Pienryhmien välinen yhteys voi olla se epämuodollisuus, eli ajatusten ja näkökulmien vaihtoa, yhteisten projektien kehittymistä, joka on aina liikkeessä eikä koskaan pääty, aina ilman muodollisuutta. FAI:n ehdotus ei tee muuta kuin laittaa aidat epämuodollisuuden suurelle maaperälle.

Valtio, puolueet, yleiskokoukset, järjestöt... kaikki ne perustuvat siihen, että on ”kollektiivinen me”: kansalaiset, militantit, aktivistit. Yksilöstä ne eivät tiedä mitään. Me puolestamme rakastamme yksilöä, hänen ajatuksiaan ja ainutkertaisia tekojaan. Silloinkin kun he ovat erillään, silloinkin kun he ovat moninaisia, koska heidän polkunsa ovat kohdanneet toisten yksilöiden kanssa. Tästä syystä vihaamme aina autoritaarisia valtiota ja puolueita. Em-

me luota yleiskokouksiin ja järjestöihin, vaikka ne voivat joskus olla libertaarisia. Toisin kuin Tulisolujen Salaliitto, emme usko siihen, että ”kollektiivinen me” voi koskaan olla koti ”kapinalliselle Minälle”. Toisin kuin useat FAI:n tiedotteet, meitä ei kiinnosta jaella taistelua yrittäville anarkisteille todistuksia hyvästä tai huonosta käytöksestä. Emme halua määritellä toista ”käytännön anarkistiksi” ja toista ”mitään tekemättömäksi teoreetikoksi”. Se on silkka valhe, mikä sulkee kaiken tilan keskustelulta ja sen syventämiseltä. Se teeskentelee, että anarkisti voi taistella valtaa vastaan vain tukemalla FAI:n ehdotuksia. Tai että pitäisi olla hiljaa silloinkin, jos ei suostu sen ideologisen hegemonian alle, mitä FAI yrittää saavuttaa epämuodollisessa anarkismissa tai hyökkäyksen ja sabotaasin käytännöissä. Tämän päivän kansainvälinen anarkistiliike kärsii väittelyiden ja keskustelujen puutteesta. Valmiina paketoitujen ehdotukset enemmän sulkevat kuin avaavat ovia ja tiloja. Tämä huoli sai meidät osallistumaan tähän keskeytettyyn väittelyyn ja se sama huoli tulee jatkossakin liikuttamaan meitä.

[<http://takku.net>]

Jatko-osa keskeytyneeseen väittelyyn nimettömydestä
ja hyökkäyksestä